

здравите общества и у развитите народи злото, което му е той направилъ и, най-послѣ, да вѣрва въ неговите обѣщания, съ които той обича да храни българете. Въ егоистътъ, който излазя! на общественото поприще, никога са не рѣшава открито да преслѣдова своите егоистически цѣли; той знае, че чрезъ това твърде лесно може да проиграе своите цѣли; той знае, че е длъженъ да дѣйствува за общата полза, и че когато той дѣйствително направи на народътъ каква и да е полза, то обществото ще да го награди по заслугите му, безъ да разглежда на тѣсно, що е произходило въ тайниците на неговата душа и що го е накарало да бѣде патриотинъ. Въ такога едно общество егоистите и дълбоко нравственните хора говорятъ и дѣйствуватъ еднакво, и егоистътъ са явява въ истинското свое облѣкло само тогава, когато самото общество бива из-